

Въ Африка финиковата палма е едно истинско богатство. Тя се боготвори отъ всички африканци и австралийци. Тя е сърдцето, тя е живота имъ. Фурми има много видове. Едни сж едри, съ много захарни вещества и се ценятъ скжпо. Такава е фурмата—*дана-летъ-анъ-нуръ*, или както я казватъ, *финиковъ свѣтъ*. Тази фурма е подобна на нашитъ хубави кюстендилски сливи, съ захарно, бледо червеникаво месо, бистра, даже прозрачна и затова се скжпо цени.

Старитъ персийци сж почитали много фурмата, като ѝ казвали — *белахъ* или *слънчевъ плодъ*. За финиковата палма сж писали, въ своитъ религиозни книги, индицитъ, а така сжшо я споменава и Мойсей въ своето петокнижие. По-късно, търговскиятъ финикийски народъ разпространилъ навсѣкжде финиковата палма, разнасялъ плодетъ ѝ—фурмитъ, като ѝ далъ и името си. Финикийцитъ разнасяли вкуснитъ фурми изъ земитъ около Срѣди-земно море, па даже и по-далече—на северъ въ Европейскитъ държави, като ги продавали, или размѣнявали съ други стоки.

Неизмѣрима е ползата отъ финиковата палма. Затова, ето какво казва *Страбонъ*: „Освенъ хлѣба, всичко друго, каквото е необходимо за населението въ Африка, се добива и приготвява отъ божествената финикова палма“.

Отъ финиковата палма арабитъ и бедуинитъ въ Африка си приготвяватъ единъ особенъ хлѣбъ, сладки питиета и вкусно вино; добиватъ нишки (прежда) за плетене на рогозки, килими, чадъри и разни други нѣща. Съ фурми изхранватъ и добитъка си, като имъ приготвяватъ нѣщо подобно на ярмата.

Въ Персийскитъ пѣсни се изброяватъ до 360 случаи, въ които се говори за употребата и използването на финиковата палма. Въ по-стари пѣкъ времена, финиковитъ листа се употребявали вмѣсто хартия (книга) за писане.

Ценно е и стеблото на финиковата палма. Отъ сърдцевината му, при нараняване, изтича сокъ (течностъ), отъ който приготвяватъ сладъкъ сиропъ.

Изсѣхналитъ пѣкъ стебла и листа служатъ за горене.